

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Š. U.** bývajúceho v S., zastúpeného U. s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom v Slanskej Hute č. 77, proti odporcovi **EUROCASTU Košice, s.r.o.**, so sídlom v Košiciach, Vstupný areál U.S. Steel, Košice, IČO : 36 577 707, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Illeš, Šimčák, Brösl, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Štúrova 27, **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II, sp.zn. 28 C 85/2011, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. januára 2014, sp.zn. 6 Co 190/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom zo 4. marca 2013, č.k. 28 C 85/2011-422 určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporcu z 24. januára 2011 je neplatné a že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu trvá. Vec o návrhu na začatie konania navrhovateľa v časti o zaplatenie náhrady mzdy vo výške priemerného zárobku navrhovateľa od 1. mája 2011 za každý mesiac až do času, kedy odporca umožní navrhovateľovi pokračovať v práci, vylúčil na samostatné konanie, v ktorom bude rozhodnuté tiež o trovách konania. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 144 ods. 7 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. apríla 2011, v zmysle ktorého rozhodnutie o tom, že zamestnanec neospravedlnene zameškal prácu, môže zamestnávateľ urobiť len po dohode s odborovým orgánom. Konštatoval, že neospravedlneným zameškaním práce je preto neprítomnosť zamestnanca v práci len vtedy, keď ju zamestnávateľ kvalifikoval ako neospravedlnenú a keď s jeho stanoviskom vyslovil súhlas príslušný odborový orgán. V návrhu na skončenie pracovného pomeru výpoveďou v kolónke „Stanovisko“ odborový orgán poznamenal „Prerokovaná“ s uvedením dátumu čísla uznesenia, s odtlačkom pečiatky

a podpisom zástupcu tohto odborového orgánu, bez výslovného vyjadrenia súhlasu alebo nesúhlasu s posúdením neprítomnosti navrhovateľa v práci ako neospravedlnenej. Na základe tohto dospel k záveru, že pred uplatnením výpovede odborový orgán pôsobiaci u odporcu žiadnym spôsobom nezaujal k spôsobu posúdenia neprítomnosti navrhovateľa v práci ako neospravedlnenej stanovisko, a to ani súhlasné a ani nesúhlasné. Konštatoval, že nie je vylúčené, aby odborový orgán vyjadril svoje stanovisko k rozhodnutiu zamestnávateľa o tom, že ide o neospravedlnené zameškanie práce aj súčasne s prerokovaním výpovede, avšak samotné prerokovanie výpovede bez ďalšieho v sebe nesubsumuje súhlas alebo nesúhlas so skončením pracovného pomeru a ani s jeho dôvodmi. Pokiaľ má byť preto oznámenie o výsledku prerokovania výpovede zároveň spôsobom oznámenia stanoviska k rozhodnutiu zamestnávateľa o tom, že ide o neospravedlnené zameškanie práce, musí z neho táto skutočnosť výslovne vyplývať. Správnosti tohto záveru nasvedčuje aj vyjadrenie svedkyne E. A. - predsedníčky základnej organizácie odborového zväzu Kovo Eurocast- Sodexho, v zmysle ktorého súhlas s posúdením neprítomnosti navrhovateľa ako neospravedlnenej udelil odborový orgán až listom z 15. marca 2012, t.j. v priebehu tohto súdneho konania, pričom predtým odborový orgán iba prerokoval výpoveď a súhlas alebo nesúhlas zamestnávateľovi neoznamoval. Z vykonaného dokazovania súd nemal za preukázané, aby medzi odborovým orgánom a zamestnávateľom bol výslovne dohodnutý alebo prakticky zaužívaný postup pri posudzovaní neprítomnosti zamestnanca v práci ako ospravedlnenej či neospravedlnenej spôsobom, pri ktorom nečinnosť alebo mlčanie malo byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností považované za súhlas s posúdením neprítomnosti zamestnanca v práci ako neospravedlnenej a prípadný nesúhlas mal byť výslovne prejavovaný. Odborový orgán tak, ako v prípade navrhovateľa, aj v ďalších troch prípadoch oznamoval zamestnávateľovi len prerokovanie výpovede, pričom ani v jednom prípade nezaujal stanovisko tiež k posúdeniu neprítomnosti zamestnanca, či už pozitívne alebo negatívne. Poukázal aj na obsah uznesenia č. 2/11 zo zasadnutia výboru odborového orgánu z 11. januára 2011, z ktorého vyplýva, že odborový orgán len prerokoval návrh skončenia pracovného pomeru bez toho, aby zaujal akékoľvek stanovisko k jeho dôvodom, zvlášť tiež k posúdeniu neprítomnosti navrhovateľa ako neospravedlnenej. S poukazom na ustanovenia § 61, § 63 ods. 1 písm. e/, § 68 ods. 1, § 1 ods. 4, § 15 až § 17, § 38, § 43 ods. 1, § 47 ods. 1, § 74 až § 77 Zákonníka práce v znení účinnom do 30. apríla 2011, teda v čase uplatnenia výpovede určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporcu z 24. januára 2011 je neplatné. Zároveň s určením neplatnosti skončenia pracovného pomeru určil, že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu trvá. Vec o návrhu na začatie konania

navrhovateľa v časti o zaplataenie náhrady mzdy súd vylúčil na samostatné konanie podľa ustanovenia § 112 ods. 2 O.s.p. z dôvodu potreby vykonania ďalšieho dokazovania, v ktorom rozhodne tiež o trovách celého konania.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 21. januára 2014, sp.zn. 6 Co 190/2013 rozsudok súdu prvého stupňa rozsudok vo výroku, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou odporcu z 24. januára 2011 je neplatné a že pracovný pomer navrhovateľa u odporcu trvá potvrdil. Stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že samotné prerokovanie návrhu na skončenie pracovného pomeru výpoveďou s navrhovateľom bez ďalšieho v sebe nesubsumuje súhlas alebo nesúhlas so skončením pracovného pomeru a ani s jeho dôvodmi. Nepochybne za správny považoval záver súdu prvého stupňa, že pokiaľ má byť oznámenie o výsledku prerokovania výpovede zároveň spôsobom oznámenia stanoviska k rozhodnutiu zamestnávateľa o tom, že ide o neospravedlnené zameškanie práce, musí z neho táto skutočnosť výslovne vyplývať. Takéto súhlasné stanovisko odborového orgánu s rozhodnutím zamestnávateľa o kvalifikácii neprítomnosti navrhovateľa v práci ako neospravedlnenej nevyplývalo nielen z predložených listinných dôkazov, ale ani z výpovede vypočutých svedkov a rovnako ako súd prvého stupňa konštatoval nepreukázanie takej praxe, v zmysle ktorej pri posudzovaní neprítomnosti zamestnanca v práci ako neospravedlnenej by nečinnosť alebo mlčanie tohto odborového orgánu malo byť jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností považované za súhlas s posúdením neprítomnosti zamestnanca v práci ako neospravedlnenej a prípadný nesúhlas by mal byť výslovne prejavovaný. Mal za to, že z vyššie uvedených dôvodov súd prvého stupňa správne uzavrel, že bez dohody s odborovým orgánom sám odporca nemohol posúdiť neprítomnosť navrhovateľa v práci ako neospravedlnené zameškanie práce, z ktorého dôvodu navrhovateľ svojou neprítomnosťou v práci v období od 15. novembra 2010 do 19. novembra 2010 a od 30. novembra 2010 do uplatnenia výpovede 24. januára 2011 neporušil pracovnú disciplínu, a teda odporcom uplatnený výpovedný dôvod v danom prípade naplnený nebol. Keďže na zistený skutkový stav súd prvého stupňa zároveň aplikoval aj ustanovenia správneho právneho predpisu (Zákonník práce v znení účinnom do 30. apríla 2011) a tieto aj správne interpretoval, nemožno mu vytknúť ani nesprávne právne posúdenie veci, preto ho v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p.potvrdil. Rozhodol, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 224 ods. 4 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca. Namietal, že postupom odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O.s.p. a došlo aj k inej vade konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O.s.p. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa názoru odporcu tým, že súdy nižšieho stupňa nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia najmä v tom, ako sa vysporiadali s jednotlivými predloženými dôkazmi - čestnými vyhláseniami svedkov troch členov odborového orgánu T., B. a Z.. Za inú vadu konania označil skutočnosť, že konajúci súd neakceptoval jeho návrhy na výsluch svedkov - členov odborového orgánu - T., B. a Z., ako aj skutočnosť, že v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa nie je uvedené hodnotenie uvedených dôkazov (čestných vyhlásení), s čím sa nevysporiadal ani odvolací súd a ani v jednom z rozsudkov nie je uvedené, prečo navrhované dôkazy (výsluchy) neboli vykonané. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že oba rozsudky nevykazujú znaky svojvôle, konštatujú dostatočne zistený skutkový stav veci a podávajú dostatočné určité, vyčerpávajúce a právne presvedčivé právne posúdenie veci. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a rozhodol aj o trovách dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 238 O.s., je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z ustanovenia § 238 O.s. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameral na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý

súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa aj Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie (viď napr. nález III. ÚS 119/03-30). Ústavný súd vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa

pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. je nepreskúmateľný.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa s ohľadom na vykonané dokazovanie primerane vysvetlil, že pred uplatnením výpovede odborový orgán pôsobiaci u odporcu žiadnym spôsobom nezaujal k spôsobu posúdenia neprítomnosti navrhovateľa v práci ako neospravedlnenej stanovisko, a to ani súhlasné a ani nesúhlasné a že správnosti tohto záveru nasvedčuje aj vyjadrenie svedkyne E. A. - predsedníčky základnej organizácie odborového zväzu Kovo Eurocast - Sodexho, v zmysle ktorého súhlas s posúdením neprítomnosti navrhovateľa ako neospravedlnenej udelil odborový orgán až listom z 15. marca 2012, t.j. v priebehu tohto súdneho konania, pričom predtým odborový orgán iba prerokoval výpoveď a súhlas alebo nesúhlas zamestnávateľovi neoznamoval. Taktiež sa zmienil o výsluchu svedkov Š. a S., pôvodných predsedov odborej organizácie a vyvodil z nich aj skutkové závery. Poukázal aj na obsah uznesenia č. 2/11 zo zasadnutia výboru odborového orgánu z 11. januára 2011, z ktorého vyplýva, že

odborový orgán len prerokoval návrh skončenia pracovného pomeru bez toho, aby zaujal akékoľvek stanovisko k jeho dôvodom, zvlášť tiež k posúdeniu neprítomnosti navrhovateľa ako neospravedlnenej. Keďže súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie stotožnenie sa súdu s požiadavkami, právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov účastníkov, absencia vyhodnotenia všetkých vykonaných dôkazov, pokiaľ nemajú vo veci zásadný význam, nespôsobuje nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdov nižšieho stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že aj odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podstatná časť dovolacích námietok sa týka procesu dokazovania, ktoré bolo (alebo podľa názoru dovolateľa malo byť) vykonané a správnosti vyhodnotenia vykonaného dokazovania. Dovolateľ najmä namieta, že nevykonaním navrhnutých dôkazov mu bolo odňaté právo prispieť k dostatočnému zisteniu skutkového stavu a možnosť uniesť dôkazné bremeno.

I keď čl. 6 ods. 1 dohovoru zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Ani ústava neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite.

Dokazovaním je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu

sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (porovnaj tiež uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 písm. f/ O.s.p. prípustné (viď R 125/1999).

Pokiaľ odporca namieta, že súdy nevykonali ním navrhovaný dôkaz - výsluch svedkov T., B. a Z. – a v odôvodnení svojich rozsudkov sa s tým ani nevysporiadali, dovolací súd tu poukazuje na obsah zápisnice súdu prvého stupňa z pojednávania zo 4. marca 2013, na ktorom právny zástupca odporcu (po výsluchu ním navrhovaných svedkov Š. a S.) a po poučení v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania (ods. 8, č. I. spisu 418).

Ak súdy v niektorom smere prípadne aj založili svoje rozhodnutia na nesprávnom posúdení dôkazného bremena, vytykaná okolnosť nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. f/ O.s.p.; vo svojej podstate ide o námietku nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Ani nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.). Tvrdenie dovolateľa o nedostatkoch dokazovania je teda neopodstatnené.

Dovolateľ namietal, že v konaní došlo aj k inej vade konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241

ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Z obsahu dovolania vyplýva, že odporca za inú vadu konania okrem už vyššie spomínaného nevykonania ním navrhnutého dokazovania považuje - len inými slovami formuluje - nedostatok odôvodnení rozsudkov nižšieho stupňa, keď poukazuje na absenciu hodnotenia vykonaných dôkazov a absenciu vysvetlenia nevykonania výsluchu svedkov. Keďže aj k tejto dovolacej námietke sa už dovolací súd v súvislosti s nedostatkom odôvodnenia rozhodnutia a vade konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. vyjadril, preto len odkazuje na vyššie uvedený výklad.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd s poukazom na ustanovenie § 243c, § 224 ods. 4 a § 151 ods. 3 O.s.p. nerozhodoval, pretože o náhrade trov konania si súd prvého stupňa vymienil rozhodnúť až v konaní o nároku na zaplatenie náhrady mzdy.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. septembra 2014

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

